

Álmatlanság – fuga

Fél kar

Már a sebesülés se véd!
eldobott fegyvered után
vesztesnek nincs más menedék
a kínozott csonka test csupán

ki mindent odaadogat
annak *meg* mi marad vajon?
győztesé zajban a haszon
s már csendet szabdal-hasogat

te rongyokban rejtezkedő
(a hason csúszás gyenge vért)
mint haszontalan rojtokért

sóvárgó régi szerető
dadogsz hiány-harmóniát —
fél karban tornyotlan világ.

1992. III. 21.

Kolozsvár

Lászlóffy Csaba

Ezredvégi délibáb (közjáték)

Pitekantrópusz úr! előbb
tisztázzuk: ki a csodalény? —
pár tollvonásunk tünemény
mint tehén-ítató előtt

a délibáb — sajnos az is
csak múlt-illúzió talán
csakúgy mint Darwin asztalán
az ön árnya (a nemezis

azóta sújtott le reánk):
a vázlat amely csontokért
s az ősz ki utódért kiált —

ha nem volnánk gyarló s falánk
menthetnénk — átömlesztve vért —
magunkban mindent s önt kivált.

1992. III. 21.

Kolozsvár

Lászlóffy Csaba

Kóda

Az *ámenig* fagyos utak;
csak siránkozó öntudat
soha! se kísérteteket
kísértő, hajszolt képzelet.

Rontó mérgek a múlt felől!
Hölderlini múmiabőr-
rejtette riadt örület,
s Rimbaud-ropogtatta üveg:

fogak közt véres porcukor.
Be ne kormozzon az utol-
érhetetlen vágy valahol:

az ösztön kapuja alól
leső angyalok hímpora —

(Mégse? Mégis? Mindig!... Soha.)

1992. III. 21.

Kolozsvár

Lászlóffy Csaba